

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 126.023 van 3 december 2003
in de zaak A. 126.272/VII-27.760**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. TEYMOURI,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Martelaarslaan 202

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal voor
de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 2 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 april 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 10 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 maart 2002 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 25 april 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 juli 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

“Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert dat u een Iraans staatsburger van Perzische origine bent, afkomstig van Teheran.

Volgens uw verklaringen in dringend beroep bent u tijdens uw legerdienst (1375-1377 Perzische kalender, komt overeen met: 1997-1999) een relatie begonnen met Anita, de dochter van Hadj Farsi, een overste van de Sepah e Pasdaran. In 02.1380 (april - mei 2001) heeft u haar vader, om haar hand gevraagd. Deze heeft echter geweigerd. Op 30.11.1380 (19.02.2001) heeft een politiepatrouille betrapt toen u uw vriendin omhelsde. U bent gevlucht maar uiteindelijk toch gearresteerd, samen met Anita. U bent opgesloten en later voor een rechtbank veroordeeld voor illegale contacten en vluchtmisdrijf tot 80 zweepslagen en een huwelijk met een u onbekende vrouw. Indien u ooit van haar zou scheiden, zou er u een arm en een been worden afgehakt. Hadj Farsi was er namelijk in geslaagd elke referentie naar zijn dochter uit het dossier te schrappen en in de plaats de naam van een andere vrouw te plaatsen. Uw broer (Korosh, OV: 5.187.236) is naar Farsi toegegaan om hem de straf te doen

herzien, maar deze heeft uw broer buitengezet. Later op de dag heeft hij uw broer opgebeld en hem opgedragen u de volgende ochtend uit de cel op te halen en samen naar hem toe te komen. Farsi gaf blijk weet te hebben van uw relatie met zijn dochter en van de relatie van uw broer met zijn echtgenote, Parvaneh. Van dit laatste was u tot op dat ogenblik zelf niet op de hoogte. Farsi gaf u beiden de opdracht om twee agenten van de Inlichtingendienst Ettelaat in Afghanistan te gaan oppikken. Indien u deze operatie tot een goed einde zou kunnen brengen, zou Farsi u en uw broer toestaan om vreedzaam elders in Iran te leven. U heeft samen met uw broer de opdracht uitgevoerd en de door u in Afghanistan opgepikte agenten naar een huis in Mahshad gebracht. Daar heeft uw vriendin u per telefoon laten weten dat men u zou ombrengen en dat Parvaneh zelfmoord had gepleegd. Intussen heeft een van de agenten u onder bedreiging van een wapen bij uw broer gebracht en u beiden gedwongen om in de kelder van het huis af te dalen. Daar is de agent gestruikeld en is het wapen afgegaan. De agent bleef bewegingloos liggen. U beiden bent gevlucht. Een tijdje heeft u beiden in een familiewoning in Nour verbleven. Daarna bent u samen verder gereisd naar het buitenland. Op 18.03.2002 bent u in België aangekomen waar u op diezelfde dag het statuut van vluchteling heeft aangevraagd.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de door u aangehaalde problemen niet ressorteren onder één van de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, noch onder andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. Het feit dat u vervolgd zou worden op grond (van valse beschuldigingen) van ontucht met een vrouw die u niet eens kent en van vluchtmisdrijf is immers niet te kwalificeren als vervolging in de zin van de Conventie. Deze problemen zijn van gemeenschappelijke aard en vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat u om redenen die aansluiten bij de criteria van de Conventie geen beroep zou kunnen doen op een eerlijk proces inzake de tegen u gedane beschuldigingen. Het feit dat Hadj Farsi een bepaalde positie binnen de Sepah-e Pasdaran zou bekleden is onvoldoende om te besluiten dat uw problemen met hem vervolging uitmaken in de zin van de Conventie, eens te meer daar u voordien nooit problemen heeft gekend met de Iraanse overheid, om welke reden dan ook.

In tweede instantie dienen er een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) alsook tussen uw verklaringen en die van uw broer Korosh. Dit is met name het geval met betrekking tot de contacten met Hadj Farsi onmiddellijk na uw veroordeling. Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw veroordeling en voor u naar uw cel werd teruggebracht uw broer bij Farsi heeft zien smeken dat hij u niet zou laten straffen (gehoorverslag DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal beweert u dan weer dat uw broer zich naar Farsi heeft begeven met een smeekbede, maar dat Farsi hem uiteindelijk aan de deur heeft gezet (gehoorverslag CGVS, p.05/15). Uw broer zelf beweert enerzijds voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in het kantoor van Farsi heeft gesmeekt dat u niet zou worden gestraft. (gehoorverslag DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal stelt hij dan weer dat hij enkel telefonisch zijn smeekbede heeft gericht tot Hadi Farsi, en wel vanuit het gerechtsgebouw, maar niet in uw bijzijn (gehoorverslag CGVS Korosh, p. 12/31-15/31).

Voorts is het opvallend dat u, net als uw broer, in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken de rechtszaak tegen u dateert op 04.12.1380 (23.02.2002) (gehoorverslag DVZ, vraag 42; gehoorverslag DVZ Korosh, vraag 42) en zegt dat één dag later de missie naar Afghanistan startte (05.12.1380/24.02.2002). Ten overstaan van het Commissariaat-generaal dateert uw broer de rechtzaak dan weer op 03.12.1380, met een interval van twee dagen tot de missie naar Afghanistan. De dag na de veroordeling zou uw broer immers Hadj Farsi Voor het eerst hebben gecontacteerd. De daarop volgende dag, 05.12.1380, bent u beiden bij Farsi geweest voor de opdracht naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS Korosh, p. 12/31-13/31).

Tenslotte dient het in het algemeen ongeloofwaardig te worden genoemd dat u wordt vrijgelaten op de dag dat het vonnis moest worden uitgevoerd. Het is erg onwaarschijnlijk dat twee personen die geviséerd zouden worden door het gerecht, zomaar worden uitgestuurd naar Afghanistan om daar enkele geheime agenten, uit de nood te helpen.

Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat enerzijds een veroordeling tot huwelijk met amputatie van arm en been niet bestaat in het Iraanse strafwetboek voor seksuele delicten (CEDOCA-antwoorddocument, IR2001-03, dd. 22.06.2001). Uw bewering dat u voor "ongeoorloofde relaties" tot die straf veroordeeld zou zijn door de rechtbank is bijgevolg weinig geloofwaardig. Anderzijds kan op basis van onze gegevens gesteld worden dat men voor buitenhuwelijkse betrekkingen niet zomaar kan worden veroordeeld op basis van valse beschuldigingen gezien precies de bewijslast inzake deze misdrijven enorm zwaar is en strikt wordt toegepast. (CEDOCA-antwoorddocument, IR2002-175, dd. 13.06.2002). De geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de veroordeling komt aldus verder in het gedrang.

Gezien de vastgestelde contradicties en ongeloofwaardigheden de kern van uw beider vervolgingsprobleem betreffen en rechtstreeks verband houden met de directe aanleiding van uw vlucht, brengen deze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging op ernstige wijze in het gedrang.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor is uiteengezet niet. Van de perskaart stelt u zelf dat het een vals document is, verkregen ten behoeve van de illegale uitreis uit Iran. Het rijbewijs en de kopie van uw boekje van burgerlijke stand bevestigen uw identiteit maar voegen verder geen elementen toe aan uw asielmotieven.

Ook in hoofde van uw broer werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen op grond van de kennelijke vreemdheid en de manifeste bedrieglijkheid van zijn asielmotieven.”.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de zorgvuldigheidsplicht en het recht van verdediging; dat de verzoekende partij stelt dat zij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit op de beweerde tegenstrijdigheden werd attent gemaakt; dat zij verder stelt dat zij “niet akkoord gaat met de beslissing” en tracht uit te leggen waarom haar verklaringen niet tegenstrijdig zijn met deze van haar broer;

Overwegende dat het recht van verdediging als dusdanig niet van toepassing is op de administratieve procedure zoals voorzien door de artikelen 52 en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het verhoor de kandidaat-vluchteling te confronteren met vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de zorgvuldigheidsplicht niet impliceert dat de ondervragende overheid, door een soort dialoog, de ondervraagde tracht te brengen tot een voor deze meer gunstige verklaring, noch dat de ondervraagde moet worden gewezen op eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in zijn antwoorden; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij, onder meer in vergelijking met deze afgelegd door haar broer, een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was; dat de verklaring die de verzoekende partij in haar verzoekschrift geeft neerkomt op een derde versie van de feiten; dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van de overheid, bevoegd om uitspraak te doen over een asielaanvraag; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij zich in een tweede middel beroept op de schending van de artikelen 1 en 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing nalaat de feiten waarop zij zich beroept te toetsen aan voormelde verdragsbepalingen;

Overwegende dat de Conventie van Genève, niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling;

Overwegende dat, zonder dat moet worden nagegaan of artikel 33 van de Conventie van Genève rechtstreekse werking heeft of te dezen van toepassing is, uit deze verdragsbepaling niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet

ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting en terugleiding enkel slaat op de uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard, verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, om redenen die in de bestreden beslissing worden vermeld, tot de conclusie is kunnen komen dat de asielaanvraag bedrieglijk is en geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen;

Overwegende dat artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt :

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.";

dat deze bepaling slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden ingeroepen, namelijk wanneer blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat er bij terugleiding naar het land van herkomst een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende bestraffing; dat de uiteenzetting van het middel te summier is; dat de verzoekende partij in gebreke blijft bewijzen en concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat de verwijdering van het grondgebied van het Rijk ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting tot loutere affirmaties beperkt; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie december tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.